

Mariëtte Middelbeek

Boyzzz

δ

Hoofdstuk 1

Lomp!

Heeft Eve ein-de-lijk aan Mr. M. verteld dat ze hem leuk vindt, blijkt het allemaal nep te zijn geweest! Hij heeft al die moeite alleen maar gedaan omdat hij helemaal niks begrijpt van wiskunde en Eve hem mooi kon helpen met zijn huiswerk (lees: dat hij het kon overschrijven). Nu staat hij weer een voldoende en heeft hij haar niet meer nodig. Lekker lomp! Dusss... als een jongen zegt dat hij je leuk vindt, mag hij het eerst gaan bewijzen. Morgen gaan Eve en ik veel chocola eten en klagen over boyzzz in het algemeen.

Mr. L. laat ook al niks meer van zich horen, grrr.

‘Suus!’

‘Ik kom eraan!’

‘Dat zei je net ook.’

Suzanne Bosch rolde met haar ogen en deed voorzichtig haar laptop dicht. Het liefst had ze dat met een klap gedaan om te laten merken hoe irritant ze het vond dat ze werd geroepen, maar dat zou de computer vast niet overleven. En trouwens, er was niemand in haar kamer die het kon zien.

‘Suzanne!’ Dat was haar vader. Als hij haar hele naam uitsprak, betekende het dat hij geïrriteerd was. Nou, zij ook. Waarom kon ze niet gewoon even lekker achter haar computer blijven zitten zoals zo’n beetje iedereen? Waarom moest ze mee naar de winkel?

‘Ik. Kom. Al.’ Ze sprak ieder woord zuchtend uit, maar wel zo zacht dat haar vader het onder aan de trap niet kon horen.

Ze stopte haar laptop in de la van haar bureau en bukte zich om haar roze Nike-sneakers te pakken. De linker vond ze onder haar bureau, de rechter was nergens te bekennen.

Zoekend keek ze om zich heen. Ze had hem net nog gezien, hij moest ergens op de grond liggen.

In haar hoofd hoorde ze de stem van haar moeder zeggen dat ze nooit iets kon vinden zolang ze

haar kamer niet opruimde. Zo’n troep was het helemaal niet,

zelf wist ze precies waar alles lag. Nou ja, bijna alles.

Het werd pas erg als haar moeder ging opruimen.

Ze schopte een spijkerbroek aan de kant en tilde het vest op dat ze gisteren had gedragen. Ze gooide het op haar bed en keek verwonderd naar de sjaal die eronder lag.

Was dat niet die van Eefje?

Ze propte de sjaal in haar schooltas en zette haar zoektocht voort. Een schoen die ze een uur geleden uit had gedaan kon toch niet verdwenen zijn?

‘Suzanne!’ Op de trap klonken haar vaders voetstappen.

De deur van haar kamer vloog open toen ze net op handen en knieën onder haar bed keek.

‘Wat ben je aan het doen?’

‘Ik zoek mijn schoen.’

Haar vader zuchtte luid. ‘Deze?’

Suzanne keek op. Ze fronste. ‘Hoe kom je daar nou aan?’

‘Die stond op je bureau. Vraag niet waarom.’

Suzanne plukte de rechtersneaker uit haar vaders hand en schoof die aan haar voet. Daarna liep ze langs hem heen de kamer uit. ‘We kunnen gaan, hoor.’

‘Dank je wel, echt heel aardig van je.’

Ze hoorde heus wel dat haar vader het niet meende, maar ze negeerde hem. Het was echt niet normaal dat hij altijd overal een halfuur te vroeg wilde komen.

Hij was trouwens niet de enige, haar moeder en broertje hadden er ook last van. Ze stonden klaar met hun jassen aan toen Suzanne naar beneden kwam.

‘Hèhè.’ Rick keek overdreven op zijn pols. Hij droeg niet eens een horloge.

Suzanne deed alsof ze haar broertje niet had gehoord en trok haar jack aan. Ze wilde haar mobiel uit haar broekzak halen, maar greep mis. Verbaasd klopte ze op haar spijkerbroek.

‘Wacht even.’

‘Suus!’ Haar moeder klonk wanhopig terwijl Suzanne de trap op glipte. ‘Joyce staat op ons te wachten.’

Suzanne speurde rond op haar bureau

en spotte het knalroze hoesje van haar iPhone uiteindelijk onder haar wiskundeboek.

‘Ik kom er al aan’, mompelde ze terwijl ze de trap weer afliep.

Tien minuten later parkeerde haar vader de auto op de laatste vrije parkeerplek bij het winkelcentrum, toevallig precies achter de winkel van haar ouders.

Suzanne stapte uit. Haar moeder maakte de achteringang open.

In het magazijntje stonden de dozen hoog opgestapeld. Suzanne kon zich er alleen zijdelings langs wurmen. De bestellingen werden op donderdag geleverd, en daarom werkten zij en Rick op die dag ’s avonds in de zaak. Dan moest alles worden uitgepakt.

Meestal zette Rick samen met hun vader de bestellingen in de winkel en werkte Suzanne met haar moeder achter de kassa, wat ze veel leuker vond.

Suzanne trok haar jas uit en zwaaide even naar Joyce, die de laatste klant in de rij hielp en daarna haar kant op kwam. Joyce was cool. Ze was vijftientig en was een tijdje stewardess geweest, maar doordat het slecht ging met de luchtvaartmaatschappij waarvoor ze werkte was ze ontslagen.

Joyce vond het niet erg, zo leuk was het werk niet, had ze Suzanne verteld. Ze vond het werken in de winkel veel leuker. Suzannes vader zei altijd dat dat een leuke manier was om te zeggen dat Joyce geen baan kon vinden, maar dat geloofde Suzanne niet. Joyce had haar namelijk van alles verteld over vervelende passagiers, kotsende kinderen en arrogante collega’s. Suzanne had een tijdje gedacht dat stewardess wel iets voor haar kon zijn, maar sinds ze Joyce’ verhalen had gehoord, had ze dat uit haar hoofd gezet.

Nu had ze besloten dat ze de modeacademie wilde gaan doen. Natuurlijk had haar vader geroepen dat ze beter iets kon gaan doen wat daadwerkelijk een baan zou opleveren, maar Suzanne vond dat typisch iets wat alleen vaders konden zeggen. Haar vader begreep niet hoe gaaf en veelzijdig de mode was en dat er talloze banen waren die je met die opleiding kon gaan doen.

Althans, dat dacht ze. Eigenlijk had ze zich er nog niet echt

in verdiept. Ze zat in 2-havo/vwo, voorlopig hoefde ze niet te kiezen.

‘Hé Suus!’ Joyce pakte haar jas van de kapstok. ‘Hoe is het?’
‘Goed.’

‘En met Mr. L.?’ Joyce boog zich een beetje naar haar toe, zodat Rick hen niet zou horen. Ze was, naast Suzannes drie beste vriendinnen, de enige die wist dat Suzanne het blog Boyzzz schreef. Verder hield Suzanne het geheim, omdat ze anders natuurlijk niet eerlijk kon opschrijven wat er allemaal in haar leven gebeurde. Ze had het Joyce min of meer per ongeluk verteld toen ze een keer alleen in de winkel waren.

Dat was niet erg, want ze vertrouwde Joyce helemaal.

‘Nog niks?’ vroeg die.

Suzanne trok een gezicht. ‘Nee.’

‘Ik lees elke dag je blog.’ Joyce lachte. ‘Ik ben echt verslaafd. Nog meer dan aan *Goede Tijden, Slechte Tijden*.’

Suzanne moest ook lachen. ‘Je leest het wel als er iets gebeurt. Maar als het zo doorgaat, zal het nog wel een tijdje duren.’

‘Je moet geen hard to get spelen, daar snappen jongens helemaal niks van.’ Joyce ritste haar jas dicht en haalde haar fiets sleutel uit haar zak. ‘Succes, sweetheart. Tot snel.’

Suzanne hield van de Engelse woorden die Joyce gebruikte.

Ze moest het zelf ook vaker doen, het klonk lekker stoer.

Al hoorde ze in haar hoofd mevrouw Van Nieten al zeggen dat Nederlands een veel mooiere taal was. Maar ja, haar lerares Nederlands was een beetje gek. Laatst noemde ze een laptop een schootcomputer, omdat dat volgens haar beter klonk.

De hele klas lachte haar uit.

Over laptop gesproken, ze kon maar beter aan de slag gaan.

Zondag zou ze voor haar verjaardag een MacBook krijgen, maar dan moest ze wel zes weken voor niks in de winkel werken.

Ook al was het een tweedehands exemplaar. Maar dat maakte allemaal niet uit, het was in elk geval veel beter

dan die oude laptop van haar vader die bijna uit elkaar viel.

Suzanne liep de winkel in, langs het schap met tijdschriften naar de kassa. Haar moeder was een klant aan het helpen,

Rick stond de kaartenrekken bij te vullen en haar vader was bezig de tafel met bestsellers opnieuw in te delen. Ze verkochten alleen de boeken die het beste liepen, plus een heleboel pockets.

Naast tijdschriften en kaarten hadden ze allerlei cadeauartikelen – waarvan vooral de bekers met leeftijden erop goed liepen – en sigaretten. Suzanne snoof even, de boeken waren haar favoriet. Nieuwe boeken roken zo lekker. Al sinds ze heel klein was kwam ze in de winkel, en die geur moest ze altijd even ruiken. Dat zou ze op school natuurlijk nooit zeggen, veel te *nerdy*. Sowieso zou het veel cooler zijn als haar ouders een kledingwinkel hadden, of een schoenzaak. Maar dan wel een leuke, niet zo eentje waar alleen spullen voor oude mensen werden verkocht.

Er dook iemand op voor de kassa en Suzanne richtte haar aandacht op de twee computerboeken die hij kwam afrekenen.

‘Zitten er cadeautjes bij?’

Ze hielp de man, zei gedag en meteen stond de volgende klant voor haar neus. Net was het nog hartstikke rustig geweest, nu had zich ineens een rij voor de kassa gevormd. En iedereen wilde z’n artikelen ook nog ingepakt hebben.

Gelukkig kon haar moeder supersnel inpakken, en nog netjes ook. Suzanne had dat klusje opgegeven. Dat gehannes met papier dat altijd scheurde en plakband dat nooit recht wilde zitten, ze was er gewoon niet voor gemaakt.

‘Alstublieft en nog een fijne avond’, zei ze tegen de vrouw die net twee boeken had afgerekend, allebei ingepakt.

Ze overhandigde haar het plastic tasje.

Eindelijk was de rij verdwenen.

‘Ik ga wat administratie doen’, zei haar moeder. ‘Als het druk wordt, moet je me maar roepen.’

Suzanne knikte en dook achter de toonbank om de plastic tasjes aan te vullen.

‘Hé, Suus.’

Ze zag niemand voor de kassa staan, dus draaide ze zich om.

Aan de zijkant van de toonbank stond Youp, die bij haar in de klas zat. ‘Hai.’

‘Hai.’

Stilte. Suzanne keek hem aan. Youp kwam zo'n beetje iedere donderdag in de winkel. Hij kocht nooit iets. 'Kan ik je helpen?' vroeg ze toch.

'Neuh.' Hij schudde half met zijn hoofd. 'Stom hè, wat Schenkel vandaag zei.'

Suzanne kwam overeind en leunde tegen de toonbank. 'Ik begrijp sowieso nooit iets van wat hij zegt.'

'Ik ook niet', antwoordde Youp, wat niet waar was want hij stond een negen voor wiskunde. Voor zo'n beetje alle vakken trouwens.

Voor iemand met zo'n rapport was hij niet eens een enorm grote nerd, al wist Suzanne zeker dat hij zo'n beetje altijd boven zijn boeken moest hangen.

Dat, of hij was een soort Einstein.

'Wat ga je dit weekend doen?'

'O, niks.' Suzanne haalde haar schouders op. Ze had geen zin om Youp te vertellen dat ze jarig was. Dan ging hij haar maandag natuurlijk feliciteren. Met zoenen. Volgens Eefje was hij tot over zijn oren verliefd op haar. Suzanne wist het zelf niet zeker, maar Youp gebruikte wel iedere gelegenheid om bij haar in de buurt te komen. Daar moest ze ook eens een blog over schrijven.

Er verscheen een klant voor de toonbank, die weifelend naar Youp keek.

'Komt u maar, hoor', zei Suzanne. Ze pakte het tijdschrift aan dat de vrouw wilde afrekenen en keek over haar schouder naar Youp. 'Ik moet aan het werk.'

'Ja. Tuurlijk.' Hij knikte wat en stak zijn hand op. 'Zie je.'

'Doei.'

Terwijl ze afrekende met de klant keek Suzanne hem na.

Youp liep weg in zijn gebruikelijke sjokkende tempo.

Zijn spijkerbroek viel over zijn witte gympen en zijn leren jack was iets te groot. Zonder dat ze wist waarom moest Suzanne een beetje om hem lachen.

Hoofdstuk 2

‘En ik wil graag koffie.’

Het meisje achter de counter knikte. ‘Gewone koffie?’

‘Nee, doe maar eh... Waar zit veel melk in?’

‘Latte macchiato.’

‘Dat dan.’

‘Een latte macchiato en een hot chocolate. Verder nog iets?’

Eefje schudde haar hoofd. Het was haar beurt om te betalen, dus haalde ze haar portemonnee tevoorschijn.

Even later liepen ze door naar het einde van de counter, waar ze op hun drankjes wachtten.

Suzanne keek haar vriendin aan. ‘Je lust geen koffie.’

‘Nog niet’, antwoordde Eefje. ‘Maar binnenkort wel. Ik ben aan het leren om het te drinken.’

‘Waarom zou je dat willen? Ik ga toch ook niet leren om boerenkool te eten. Dat is namelijk echt smerig.’

Eefje deed haar sjaal af, de sjaal die Suzanne haar vandaag terug had gegeven. Ze frommelde hem in elkaar en hield hem

in haar hand. ‘Koffie is cool’, zei ze toen. ‘Iedereen drinkt koffie.’

‘Ik niet.’

‘Mees wel.’

‘Aha.’ Suzanne pikte met haar vinger in de richting van Eefje.

‘Dat is het.’

Hun drankjes waren klaar en ze pakten de bekers, waar hun namen op geschreven waren. Het was hartstikke druk in de koffietent, maar gelukkig kwam er net een tafeltje vrij bij het raam.

Suzanne haastte zich erheen en pikte het in, net voor twee studenten er gingen zitten.

Eefje zette haar beker voor zich neer en pakte het tasje van Six.

Ze haalde er de oorbellen uit die ze net had gekocht. ‘Mooi, hè?’

‘Ja, die zijn gaaf’, zei Suzanne een beetje jaloers.

Ze had de zilveren ringen zelf niet gezien, anders had ze zeker gekocht. Maar Eefje was eerder en ze hadden de regel dat ze niet hetzelfde kochten.

‘Ik doe ze maandag meteen in.’

Suzanne kneep haar ogen samen. ‘Voor Mees zeker.’

‘Nee.’

‘Wel.’ Suzanne zuchtte. ‘Mees is een loser.’

Eefje gaf geen antwoord. Suzanne begreep er niks van.

Zelf zou ze woedend zijn als iemand had gedaan wat Mees had gedaan, maar Eefje was duidelijk nog steeds verliefd.

‘Laat die schoenen nog eens zien’, zei Eefje.

Suzanne dook onder de tafel en haalde de doos tevoorschijn.

De korte leren laarsjes van Sacha kostten zo’n beetje al haar kleedgeld, maar ze waren het hartstikke waard.

Ze zouden vast geweldig staan onder haar zwarte skinny.

‘Jou staat alles’, zei Eefje toen Suzanne dat laatste hardop zei.

Suzanne stopte de schoenen weer in de doos en schoof die zorgvuldig terug in het tasje. Daarna nam ze een slok van haar chocolademelk en boog zich over de tafel naar Eefje. ‘Maar nog even over Mees. Waarom kijk je überhaupt nog naar hem?’

Eefje beet op haar lip en draaide haar beker rond.

‘Hij bedoelde het vast niet zo.’

‘Natuurlijk wel. “Ik stond slecht voor wiskunde en ik had de antwoorden van het huiswerk nodig”, kun je maar op één manier bedoelen.’

‘Dat heeft hij niet gezegd.’

Suzanne rolde met haar ogen. Eefje was haar beste vriendin, maar soms begreep ze niks van haar. Mees had gezegd dat hij het handig vond dat Eefje goed was in wiskunde, zodat hij haar huiswerk kon overschrijven. Ze had hem dingen uitgelegd en hem laten afkijken bij repetities en nu stond hij een zeven. Dus had hij haar niet meer nodig.

Dat waren zijn letterlijke woorden.

‘Hij bedoelde het wel. En dus is hij een loser en een zak patat en verdient hij het niet dat je nog één seconde aan hem denkt.’

Eefje keek haar aan. Suzanne voelde dat ze aan de winnende hand was.

‘Jij bent veel te leuk voor hem’, ging ze op overtuigende toon verder. ‘Jij kunt jezelf tenminste recht aankijken in de spiegel, en hij niet. Ik begrijp wel dat je verliefd op hem bent,

want hij is superknap, maar hij is een leugenaar.’
Eefje trok een gezicht. ‘Ik stond best wel voor schut, hè?’
‘Welnee!’ Suzanne maakte armgebaren om haar woorden
meer kracht te geven. ‘Hij stond voor schut!’
Eefje nam een slok van haar koffie en trok een heel vies gezicht.
‘Oké. Je hebt gelijk.’ Ze stond op en dumpte de volle beker
in de afvalbak. ‘Ik ga ook zo’n chocolademelk bestellen.’

I ♥ shoes

*Mijn nieuwe laarzen zijn zooo gaaf! Ik wilde ze vannacht zelfs
aan houden. Ze zitten ook nog eens superlekker. Ik heb gisteravond
wel tien verschillende outfits gevonden waar ze heel goed
bij staan. Volgende week trek ik ze elke dag aan.*

Mr. L. zal niet weten wat hij ziet!

*Gisteren zijn Eve en ik na school de stad in geweest. Zij had
nieuwe kleren nodig, en ik niet. Dus heeft zij alleen oorbellen
gekocht en ik laarzen . Kwamen we Mr. M. ook nog tegen...*

Vond-ie heel leuk, NOT!! Net goed.

Eve deed alsof ze hem niet zag, haha.

Suzanne klikte met de muis. Er verscheen een zandlopertje,
ze trommelde ongeduldig met haar vingers op het bureau.
De computer maakte ratelende geluiden en toen verscheen
het stukje ineens op haar blog.
Tevreden las ze het nog een keer door.
Ze hoefde nooit lang te wachten op de eerste reacties. Het leek
wel alsof sommigen van haar lezers aan de site vastgeplakt zaten,
zo snel posten ze er iets onder. Vaak waren het haar vriendinnen
Liv en Farida, de enige twee die, naast Eefje en Joyce,
van Boyzzz wisten. Suzanne vertelde expres aan bijna niemand
over haar blog, anders kon ze er net zo goed meteen mee stoppen.
Ze gebruikte schuilnamen en er stond ook geen foto van haar bij.
Heel veel reacties op haar posts kwamen van meiden die ze
niet kende. Soms vroeg iemand wie ze was, maar daar reageerde